

El terror com a diversió al Tibidabo

Passió per la por

Des de fa més de dos anys, al parc d'atraccions del Tibidabo, un pot deixar-se endur més enllà dels límits de la por. Un passatge que recorre els horrors de sempre i que, alhora, fa reviure els "antiherois" del terror d'avui.

Una cua impacient precludia l'espectacle; la ment comença a donar voltes; tot pot ser possible. Arriba el moment d'entrar, però, la imaginació ja fa qui-sap-lo que es deu haver endinsat pel món del terror. Els visitants només esdevindran protagonistes d'allò que sempre han anat veient des d'una butaca, a les fosques. Però no se senten segurs, entren amb el somriure mig innocent, mig morbós de saber que dins el passadís hi ha un risc que volen córrer, i deixen que la memòria recorri, sobre una volàtil cinta de cel·luloide cementiris inhòspits i nits fosques de tempesta.

Entren en grups de vuit. El porter de la tenebrosa passejada els dona les instruccions a seguir: "Benvinguts. No us separeu mai, seguiu el recorregut, no toqueu ningú i ningú no us tocarà; sobretot, no torneu mai enrere." Un seguit d'advertències que modula una veu profunda, ulls esbatanats, en quatre idiomes, si cal, —cosa que sorprèn l'estranger més espavilat—. Una persona del grup és designada perquè faci de guia i vagi sempre al davant. Després d'això, la darrera ordre: "Feu tres trucs a la porta de darrere la cortina i espereu que us obrin. Que tingueu sort".

ESCENES TENEBROSES

Uns monjos, que es diria d'una secta

El públic àvid de noves sensacions es fica al Passatge del Terror per degustar un i por que l'allunvi de la monotonia.

ARXIU

que sacrificués éssers vius, donen l'esglaiadora benvinguda; veus ronques surten d'uns llavis morats que ressalten sobre una cara emblanquinada i plena de nafres mal curades. Tots recomanen sort, "perquè heu entrat en el regne del terror i la mort".

La vista, l'oïda i, a voltes, el tacte, estaran amb la màxima tensió i no descansaran durant tot el trajecte. Hi ha tants detalls acústics i visuals que alguns només s'endevinen, d'altres es viuen realment i d'altres s'imaginen.

Tot just d'entrar el camí es fa estret i voreja rengleres de taüts, la fusta fatídica a un pam del visitant. "S'obriran de cop?" Els primers calfreds no triguin a presentar-se.

El quadre següent és un cementiri, impressionant per la seva decrepitud. Darrere un reixat s'escampen plaques

trencades, sepulcres obertes i algunes creus, tot recobert de llum tènue i de música tensa. El verd salvatge és el nou amfitrió d'aquest cementiri abandonat. De cop, l'esgarriós carrisquet de la pala arrossegada per un enterramorts esguerrat fa cridar els més porucs. Tot sembla segur mentre el fòsser deforma és a l'altre

cantó de la reixa; la cosa es complica quan s'acaben els barrots i no hi ha separació del primer rostre de la por. Xiscles i corredisses fan avançar el grup entre teranyines, branques i algun mussol.

El camí transcorre per un pont, sobre un pantà boirós, amb la típica foscor d'una nit tenebrosa, sols trencada per llampecs intermitents. S'hi respira la humitat de la desolació, mentre les víctimes, talment anyells esporuguits, descobreixen un jardí d'una mansió coneguda. El record del *Bates Motel* arriba ràpid, un neó vermell fent pampallugues ho confirma. Anthony Perkins, com diu l'anunci televisat, cedeix el protagonisme i deixa la porta de casa oberta: una invitació a pujar per la famosa escala. Al costat de la barana, la mare, asseguda, baixa ve-

loç, però s'atura. "¿Es morta, oi?" Encara no. S'esvaeix tota sospita quan el cadàver matern s'abraona sobre els nouvinguts. Els falten cames per arribar al pis de sobre. A dalt, una dutxa, prou coneguda, atemoreix les víctimes. Sembla buida, però un efecte de llum fa entrellucar-hi un ganivet lluent. Mentre la figura pren cos, la tensió comença a pujar i esclata quan un Anthony Bates-Perkins, obsedit per la mare, apareix amenaçador amb aquells ulls assedegats de sang jove i femenina.

Altres cop, corredisses i xiscles fan moure el grup, que va a petar en una cambra amb un llit on jeu una posseïda. Els ulls li salten de les conques i, amb la cara plena de furóncols tune-factes, esgaripa i es convulsiona al compàs dels batecs del cor. Hom gairebé imagina que ha de venir el vòmit verd, de l'un moment a l'altre. La por torna a fuetejar les cames. No hi ha temps d'exorcismes.

TERROR CLÀSSIC I MODERN

Però no s'ha acabat encara. Més avall espera el malvat de moda, Freddy Cruger, que farà xerricar les ungles de metall acompanyat de la cançoneta infantil de les pel·lícules d'*Elm Street*.

I del més modern al més clàssic dels monstres, el Comte Dràcula. Un crial atura els visitants i els fa sentir les dotze campanades abans d'alertar-los sobre el descans de son amo i senyor. A poques passes hi ha una cambra, d'aire tan tètric com tot el recorregut, però adaptat a l'estança senyorial. Al mig hi ha un taüt; l'estadant no hi és... No val pas la pena buscar-lo, apareix de cop i d'on menys s'espera. L'espant en fa caure a terra més d'un.

Més presses per anar a parar... davant una presó. Frankenstein crida des de dins. Està encadenat, cosa que permet de respirar amb certa tranquil·litat fins que la brutalitat del monstre no arrenca els barrots i empaïta a la desenfrenada la colla de patidors. Tant se val fugir per mirar de salvar-se, que la tensió no baixa: el so d'una serra mecànica, ara de debò, torna a fer anar de bòlit el cor dels visitants, que no es torben gens a saludar l'autor de la matança de Texas i busquen la sortida desesperadament.

Última part. Un monjo fa la darrera advertència, que encara ningú no s'ha

pogut refer de la serra: "Ara comença la pitjor part del passatge, el veritable terror". Potser sí, perquè tornem a la realitat.

Al final, ja a fora, un crit avisa de la sortida imminent d'un grup de patidors: respiracions fon-des, galtes sufocades, ulls esbatanats i cors esvalotats. Hi ha qui surt plo-rant i qui cerca un lavabo on relaxar la tensió.

UN ÈXIT FET A CASA

Ara, l'èxit rodó és el producte final d'una escenografia molt acurada, d'una música i d'uns sons especials per a cada moment i d'una llum ajustada a cada escena.

També en són elements clau els homes i dones que es diverteixen fent por i que no sempre són actors; fins i tot hi ha un mestre de música. Cada mes, segons la seva constitució, poden canviar de personatge, i cada dos anys s'introdueixen nous personatges, a cavall del gènere cinematogràfic d'horror.

Fet i fet, més d'un milió de visitants, i reproduccions de l'espectacle a Madrid, Màlaga, Salou, i alguna d'itinerant, confirmen el bon moment de la diversió pel terror. Fins i tot hi ha una sucursal del Passatge del Terror a Orlando, EUA, on els ratlins o els aneguts mansois, la inocència de Miami, no han sabut descobrir l'art de l'espectacle fort, tot i que el Passatge s'alimenta de les fantasies de casa mateix, de Hollywood.

Mentrestant, un públic àvid de noves sensacions es fica al Passatge del Terror per degustar una por que l'allunyi de la monotonia de cada dia, per viure

el terror que l'home ha anat creant des de sempre i per posar a prova la seva capacitat de resistència, al límit del gaudi i del patiment. L'última porta ens recorda, tanmateix, que mai la ficció no supera la realitat.

Oriol Cortacans